

כלים

פרק כ"ב

שנולקו בשולחן, כך נחלקו בדלופקי.
ואין הלכה כרבי יוסי.

ג ספסל שניטל אחד מראשיו, טהור.

ספסל - דף רחב וארוך, בראשו אחד תקוע מתחתיו דף גבוה וכן בראשו השני, כדי להגביהו מן הקרקע שיהיה ראוי לישוב עליו.

ניטל השני, טהור.

ניטל השני טהור - ולא דמי לשולחן דכשניטלו שלש רגליו טמא, דספסל שנשברו שני ראשיו לא חזי לשיבה, שהיושב עליו כיושב על גבי קרקע.

אם יש בו גובה טפח, טמא.

אם יש בו גובה טפח טמא - שהדף העב טפח חזי לשיבה.

שרפרף שניטל אחד מראשיו, טמא.

שרפרף - ספסל להדום ורגליו של אדם.

וכן הפסא שלפני קתדרא.

הפסא שלפני קתדרא - דינו כשרפרף.

ד כסא של פלה שניטלו חיפוייו - בית שמאי מטמאין, ובית הלל מטהרין.

שניטלו חיפוייו - לשון "חפי פותחת" - כמין שינים יוצאים מכל צד בכסא של פלה, ועשוין כדי שישמכו עליהן.

בית שמאי מטמאין - דאפתי חזי לשיבה.

ובית הלל מטהרין - דלא חזי לכלה, והוי כנשבר.

כלים

פרק כ"ב

א השולחן והדלופקי שנפחתו, או שחייפו בשיש ושנייר בהם מקום הנחת הפוסות, טמאים.

השולחן והדלופקי - כלי עץ שמשימין בו צלוחיות ואשישות ואוכלין ומשקין, וממנו נוטלין ומשימין על השולחן.

ושנייר בהן מקום הנחת הפוסות - שלא נפחת או שלא חייפו. דאי הוה כולו מחופה שיש, הוה טהור ככלי אבנים, דבתר חיפוי אולינן.

רבי יהודה אומר: מקום הנחת חתיכות.

מקום הנחת חתיכות - של לחם ושל בשר. דאם אין בשולחן מקום הנחת חתיכות, לאו שולחן הוא, ולא דלופקי הוא. ואין הלכה כרבי יהודה.

ב השולחן שניטלה אחת מרגליו, טהור. ניטלה שניה, טהור.

ניטלה אחת מרגליו טהור - דלא חזי לשולחן, שהרי אינו ראוי לאכול עליו.

ניטלה השלישית, טמא כשיחשוב עליו.

ניטלה שלישית טמא - שראוי לאכול עליו כמו על גבי טבלא, והוא שיחשוב לאכול עליו.

רבי יוסי אומר אין צריך מחשבה.

אינו צריך מחשבה - דכיון שראוי לאכול עליו, הרי הוא מקבל טומאה.

וכן הדלופקי.

וכן הדלופקי - דינו כדין השולחן, וכשם

כלים

פרק כ"ב

ו **כסא שניטל חיפויי האמצעי והחיצונים קיימים, טמא.**

שניטל חיפויי האמצעי - שניטל לוח האמצעי, ונשאר לוח מכאן ולוח מכאן.
טמא - דחוי לשיבה.

ניטלו החיצונים והאמצעי קיים, טמא.

רבי שמעון אומר: אם היה רחב טפת.

אם היה רחב טפח - חזי לשיבה, ואם לא, לא.

ז **כסא שניטלו שנים מחיפויי זה בצד זה - רבי עקיבא מטמא, וחכמים מטהרין.**

שנים מחיפויי - מלוחות העשויות למושב.

רבי עקיבא מטמא - ואין הלכה כרבי עקיבא.

אמר רבי יהודה: אף כסא של כלה שניטלו חיפויי ונשתתיר בו בית קבלה, טהור, מפני שבטל העיקר ובטלה הטפילה.

ונשתתיר בו בית קבלה - שהוא חלול קצת וראוי לקבל רמונים, טהור. ולא מטמאין ליה מפני שיש לו בית קיבול, מפני שבטל העיקר - דעיקרו לשיבה עביד ולא לבית קיבול, והואיל ונתבטל העיקר שבטל הנה חשוב כלי, בטלה הטפילה, ולא מיטמא מטעם שיש לו בית קיבול.

וכן הלכה, דהכי תנן לעיל פרק המפרק גבי משפלת, ובפרק פרים וכסתות גבי חמת.

ח **שידה שניטל העליון, טמא מפיני התחתון. ניטל התחתון, טמא מפיני העליון.**

שידה - עשויה כמין ארון. ובשידה שאינה מחזקת ארבעים סאה מיירי, שהיא מקבלת טומאה.

שניטל העליון - הכסוי שעליה.

התחתון - שוליה.

ניטל העליון והתחתון - רבי יהודה מטמא מפני הדפין, וחכמים מטהרין.

ישיבת הסתת, טמא מדרס.

כלים

פרק כ"ב

שמאי אומר: אף מלבן של כסא, טמא.

אף מלבן הכסא טמא - כלומר: אף מלבן הכסא בפני עצמו בלא הכסא ובלא חיפויי טמא, כל שכן שהכסא בלא חיפויי טמא. מלבן - צורת לבנה מרובעת עושים על הכסא ויושבים עליו.

כסא שקבעו בעריכה - בית שמאי מטמאין, ובית הלל מטהרין.

כסא שקבעו בעריכה - הביא כסא ממקום אחר וקבעו בעריכה דרך ישיבתו. ועריכה אינה טמאה מדרס, דחזיא ללישה.

בית שמאי מטמאין - דלא בטל כסא לגבי עריכה.

ובית הלל מטהרין - מדרס, דבטל כסא לגבי עריכה. אבל כסא העשוי בעריכה עצמה, מדרס בית שמאי לבית הלל דטהור.

שמאי אומר: אף העשוי בה.

ושמאי אומר - אף כסא העשוי בעריכה עצמה טמא מדרס.

ט **כסא שלא היו חיפויי יוצאין, וניטלו, טמא, שכן דרכו להיות מטהו על צידו ויושב עליו.**

כסא שלא היו חיפויי יוצאים - שאין הנסרים בולטים חוץ מן הכסא. שהכסא עשוי מארבעה עצים, ונסרים קבועין משלש רוחות הכסא עומדין גבוהים תחת העצים מהודקים זה אצל זה, וממעל לעצים לוחות עשוין לישב עליהן.

ואם נשברו הלוחות העשויות למושב, יכול להטות הכסא לכל צד שירצה ולישב על אותן הנסרים הקבועים בשלש רוחות של כסא. אבל כשהן בולטים לחוץ, אינו יכול להטותו על צידו.

וחיפויי דהכא לאו כחיפויי דרישא, שהן כמו שינים בולטים, אלא לנסרים שמחפין העצים קרי חיפויי.

כלים

פרק כ"ב

העור טמא מדרס - דעור בפני עצמו חזי לשיכה. והפרזל בלא עור לא חזי לשיכה, וחזי לשאר תשמישים.

הטרסקל שחיפויו של עור, טמא מדרס וטמא מת.

טרסקל - סל קטן עשוי מערבה קלופה, ואוכלים עליו לחם.

פרשה, העור טמא מדרס, והטרסקל טהור מכלום.

והטרסקל טהור מכלום - דמפני קטנו לא חזי לשיכה, ולא לשאר תשמישין, שאין לו דפנות.

ספסליו שבמרחץ ושתי רגליו של עץ, טמא.

ספסלים שבמרחץ - של שיש הן.

ששתי רגליו של עץ טמא - אם ישב הזב עליו, טמאין הרגלים של עץ משום מושב. אבל הספסל עצמו טהור, דכלי אבנים אין להם טומאה כלל - לא מדברי תורה ולא מדברי סופרים.

אחת של עץ ואחת של אבן, טהור.

ואחת של אבן טהור - דהוי כאילו הספסל כולו מאבן.

הנסרין שבמרחץ ששגמן - רבי עקיבא מטמא, וחכמים מטהרין, שאינם עשויין אלא שיהיו המים מהלכין תחתיהן.

ששגמן - שפסלן ותקנן ברהיטני.

שיהו המים הולכים תחתיהן - ולא לשיכה עבידי, אבל בני אדם יושבים שם כדי שלא יטנפו ממי המרחצאות היוצאים. והלכה כחכמים.

קנקילין שיש בה בית קבלת כסות, טמאה.

קנקילין - כלי ששמיין תחתיו אש וגפרית כדי לעשן הבגדים שעליו.

שיש בה בית קבלת כסות - שיש לה בית קיבול לקבל הבגדים שעליה.

והעשויה ככונורת, טהורה.

ככונורת - מפולשת משני צדדים.

כלים

פרק כ"ב

ניטל העליון והתחתון - והופין שבצדדין נשארו.

וחכמים מטהרין - והלכה כחכמים.

הסתת - מסתת אבנים, והוא מתקן לו מקום לשבת בקצה האחד מהאבן כשמסתת בקצה השני.

ט כופת שסרקו, וכרכמו, ועשאו פנים - רבי עקיבא מטמא, וחכמים מטהרין עד שיחזק בו.

כופת - חתיכת עץ עבה ורחבה, והכי משמע פירושו בתוספתא.

סרקו - ציירו.

וכרכמו - צבעו בכרכום.

ועשאו פנים - פסלו במעצד, והשנהו ברהיטני, שיהיו נראים לו פנים יפים.

רבי עקיבא מטמא - דמושב הוא.

וחכמים מטהרין - דכחתיכת עץ בעלמא חשיב.

עד שיחזק - שיחזק בו מקום ישיבה.

הסל והפלפלה שמלאן תבן או מוכין - התקינן לשיכה, טהורין. סרגן בגמי או במשיכה, טמאין.

התקינן לשיכה טהורים - מדרס, לפי שאין עשויין לשיכה, ובטלה דעתו אצל כל אדם.

סרגן בגמי - על פיהו, כדרך שמסרגין את המיטות.

טמאין - דאין תבן והמוכין יכולין לפול, וחזי לשיכה.

י האסלה, טמאה מדרס וטמא מת.

האסלה - בית מושב של פרזל מכוסה עור, ויושבים עליו בבית הכסא.

פרשה, העור טמא מדרס, והפרזל טמא טמא מת.

פרשה - העור מן הפרזל.